

men naar Flertallet udtaler i sin Betænkning, at Hensigten er at skaffe Sogneraadsformændene noget mere Medhjælp — og det kan godt være, det vil bidrage dertil, det tør jeg ikke udtale mig om —, maa jeg dertil sige, at jeg synes, dette er et Spørgsmaal, som Rigsdagen ikke kan blande sig i. De paagældende kommunale Raad vil nok selv kunne skønne om, hvor meget de finder det nødvendigt at yde som Medhjælp til Sogneraadsformanden.

Da jeg udtalte mig ved første Behandling, udtalte jeg, at min Stilling til det Spørgsmaal vilde noget afhænge af, hvilke Udtalelser der vilde fremkomme fra anden Side, og efter de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), er det klart, at det, man stiler henimod, er, som det ærede Medlem udtrykte det, at faa lovfæstet som almindelig lovbunden Regel, hvad der skal gælde under almindelige Forhold, ikke en Bevilling, som det er Hensigten at faa gennemført alene for i Aar. Man tilstræber og stiler henimod at faa noget, der skal gælde ordinært, ogsaa under almindelige Forhold. Og selv om man har været i Tvivl om dette ved at høre det ærede Medlems Udtalelser, synes jeg, at al Tvivl maa forsvinde, naar man læser, hvad det ærede Flertal skriver i Betænkningen. Der skriver det nemlig, at naar de gaar med til denne Bestemmelse i § 2 om Refusion fra Staten, er det som Følge af, at der — som tidligere nævnt — „er paalagt de kommunale Raad et stedse større og mere ansvarsfuldt Arbejde“. „Et stedse større og mere ansvarsfuldt Arbejde“ tager ikke Sigte paa et enkelt Aar. Men Loven skulde jo kun gælde for et enkelt Aar. Det fremgaar altsaa klart ikke alene af, hvad det ærede Medlem fra Silkeborg udtalte ved første Behandling, men ogsaa af, hvad Flertallet skriver i Betænkningen, at det, man tilstræber, er at faa en saadan Refusionsbestemmelse lovfæstet som almindelig gældende Regel under ordinære Forhold. Det var det, jeg sigtede til, da jeg under min Udtalelse ved første Behandling sagde, at min Stilling til Lovforslaget vilde rette sig efter, hvad der blev udtalt fra anden Side. Havde Ministeren og den ærede Ordfører været enige om, at denne Refusionsbestemmelse kun skulde gælde under de ekstraordinære Forhold for dette ene Aar, kunde jeg godt have stemt derfor, det vilde der ikke have været noget i Vejen for.

Nu ved jeg godt, at der fra anden Side hertil vil blive sagt: Men det Stand-

punkt staar i Modsætning til de virkelige Forhold, for denne Lov gælder kun for eet Aar. Dertil vil jeg sige: Ja vel, det er rigtigt, Loven gælder kun for eet Aar, men naar man netop viser hen til det Arbejde, der er udført, og siger, at det er for Arbejde, som er udført, at den vil give denne Refusion, saa synes jeg heller ikke, at Logikken holder dér. Det er nemlig ikke for det Arbejde, der er udført i de gamle Raad, at Staten skal refundere, nej, tværtimod, det er for det Arbejde, der vil være at udføre i det kommende Aar. Refusionsbestemmelsen gælder ikke for den Tid, der er gaaet, den gælder ikke for det indeværende Aar, som den højtærede Minister ogsaa udtalte ved første Behandling — det var maaske ikke til sigtet af den højtærede Minister at sige dette —, den gælder for det kommende Aar, saa dér er ikke nogen Anledning til, at man nu gaar til at refundere for et Arbejde, der er udført, navnlig nu, da man staar overfor nye Valg baade af Medlemmer af Sogneraad og af Sogneraadsformænd. Man kan maaske nok forudsætte, at der ikke vil blive mindre Arbejde at udføre for de kommunale Raad i det kommende Aar end i det foregaaende, skønt det kan ingen vide, men det, jeg vil præcisere, er, at denne Lovbestemmelse i § 2, 2det Stykke, tager ikke Sigte paa at refundere for indeværende Aar, men kun for det kommende Aar. Naar jeg for mit Vedkommende altsaa er med til at foreslaa, at sidste Stykke af § 2 udgaar, er det netop for saa klart og bestemt som muligt at tilkendegive Mindretallets Protest imod, at man kommer til en almindelig Lovgivning, hvorefter Staten kommer til at refundere en Del af den Medhjælp, som Sogneraadene bevilger til deres Formænd til Udførelse af det dem som Formænd paahvilende Hverv. Skulde man følge den Vej, som det ærede Medlem fra Silkeborg foreslog, og udvide disse Bestemmelser til ikke alene at gælde Sogneraadsformændene, men tillige Formændene for Byraad, Hjælpekasser, Ligningskommissioner og maaske ogsaa for de større Udvalg, saa kunde det blive en dejlig Stab af statslønnede Administrationsbestillingsmænd rundt omkring i Kommunerne, og navnlig i de større Kommuner. Men saa kan jeg ikke rigtig se, hvor det Princip bliver af, som Indenrigsministeren talte om ved første Behandling, om det borgerlige Ombud og den borgerlige Værnepligt. Det er et borgerligt Ombud, der her er Tale om, og det skal betragtes som saadant, og